

forflag ikke Tale om at erstatte dem, fordi det ikke behøves til at redde denne Mand. Dette siger jeg er efter min Formening en extraordinair Fremgangsmaade, og i det Hele taget er Sagen ikke ganske analog med, hvad den ærede Justitsminister oplyser om tidligere Tilfælde, thi i tidligere Tilfælde har man ladet de Forffjellige, baade dem, der havde Ansvaret, og dem, der lede Tabet, flytte sig selv. Her derimod er der det Extraordinaire, at man fra Lovgivningens Side ligesom anerkjender, at vedkommende Autoriteter, store og smaa, have viist en saadan Mangel paa Pligtopfyldelse, at der er en god og gyldig Grund til at eftergive en anden pligtforvommende Mand hans Ansvar. Det er et ganske særegent Tilfælde, at Lovgivningen fuldstændig anerkjender, at Statens Embedsmænd have været saa efterladende, at denne Mand har havt god Grund til ikke at gjøre sin Pligt, saa god Grund, at Staten betaler for ham. Dette er det Særegne ved Sagen, og naar Staten anerkjender dette, saa bør den efter min Mening enten lægge et saadant Ansvar paa de vedkommende Mænd, at de komme til at erstatte de Umyndige, hvad de fremdeles endnu maatte tabe, nemlig Noget over 4000 Rb., eller ogsaa maa Staten, hvis den ikke vil — og det maatte være Gjenstand for yderligere Undersøgelse — gjøre noget Ansvar gjælbende, komme med Forflag til, at de Umyndige erholde de 4000 Rb., som de fremdeles ville tabe. Dette er min Betragtning af Sagen, som jeg ikke har villet tilbageholde, fordi den influerer paa min Stemmegivning i denne Sag.

Ordføreren (Alberti): Til den ærede sidste Talers Bemærkning maa jeg dog sige, at der ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovudkast gives Erstatning til en Deel af de Umyndige, navnlig til alle dem, for hvilke Schmidt er ansvarlig, og jeg troer derfor ikke, at det bør staae uimodsagt, at der ikke ved dette Lovudkast ogsaa skulde være taget Hensyn til de Umyndige. Det er vistnok ønskeligt, engang i Tiden at faae den Sum betalt, der bliver tilbage, og som skyldes de Umyndige uden at kunne dækkes ved, hvad her er foreslaaet, men Spørgsmaalet herom ligger, som jeg ved anden

Behandling erklærede, udenfor dette Lovforflag, og det har heller ikke været taget under Behandling i Udvalget. Derimod er der tidligere igjennem Finantsloven givet Umyndige Erstatning for Tab, som de have lidt ved Forvaltningen af deres Midler, og jeg for min Person har tænkt mig, at der i sin Tid fra Justitsministeren vil kunne ske Begjæring om at faae det manglende Beløb bevilget ved en Finantslov, naar det ved de Regressøgsmaal, som man er ifærd med at anlægge, maatte vise sig, at de Umyndige ikke kunne faae Erstatning for deres Tab. I alt Fald foreligger der ikke noget Endringsforflag eller nogen Begjæring om en Tilføielse til Loven, saaledes at en videre Forhandling om og Undersøgelse af dette Spørgsmaal vistnok nu er overflødig, ligesom enhver Forhandling om, hvorvidt de Embedsmænd, som man maatte tilregne Ansvarlighed, skulde sættes under Tiltale.

Formanden: Folkethingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Winther: Jeg fratæller Ordet paa Grund af de Bemærkninger, der nu fremkom fra den ærede Ordfører.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovforlaget (see Tillæg A.), efterat Thinget havde givet Afslutning paa at høre det oplæst, under Afstemning og vedtoges med 64 Stemmer imod 1.

Sagen gaaer nu til Landstinget.

Man gik derefter over til:

Tredie Behandling af „Forflag til Lov angaaende Forandringer i Loven af 12te Januar 1858 om Tilvebringelsen af Sundhedsvedtægter“, efterat Thinget eenstemmig med 63 Stemmer havde givet sit Samtykke til, at Sagen maatte foretages, uagtet den i Forretningsordenen foreskrevne Frist mellem en Sags 2den og 3die Behandling ikke var forløben.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 4063 ff.)